

“মৰমৰ সন্তানসকল – নিতৌ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা তেতিয়া আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ’ব, চলোঁতে-ফুৰোঁতে যাতে এইটো স্মৃতি থাকে যে মই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ”

প্ৰশ্ন: নিজৰ উল্লিতি কৰাৰ সহজ সাধন কি?

উত্তৰ: নিজৰ উল্লিতিৰ বাবে নিতৌ খতিয়ান ৰাখা। পৰীক্ষা কৰা – আজি গোটেই দিনটোত কোনো আসুৰিক কামতো নকৰিলোঁ? যেনেদৰে বিদ্যার্থীয়ে নিজৰ ৰেজিষ্টাৰ (খতিয়ান) ৰাখে, তেনেদৰে তোমালোক সন্তানসকলেও দৈৱীগুণৰ ৰেজিষ্টাৰ ৰাখিবা তেতিয়া উল্লিতি হৈ থাকিব।

গীত: দূৰ দেশ কা ৰহনেৱালা..... (দূৰৈৰ দেশত থাকোঁতাজন.....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে জানে দূৰৈৰ দেশ বুলি কাক কোৱা হয়। জগতত এজনো মনুষ্যই নাজানে। লাগিলে যিমানেই ডাঙৰ বিদ্বান নহওঁক, পণ্ডিত নহওঁক ইয়াৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। পিতা, যিজনক সকলো মনুষ্য মাত্ৰই স্মৰণ কৰে যে হে ভগৱান..... তেওঁ নিশ্চয় ওপৰত মূলবতনত আছে, অন্য কোনেও এইটো নাজানে। এই নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) ৰহস্যও এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়ালৈকে যি হ’ল, যি হ’বলগীয়া আছে, সকলোবোৰ বুদ্ধিত আছে। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সেইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি বুজি পায়। বিচাৰ সাগৰ মন্থন নকৰে সেইকাৰণে আনন্দৰ পাৰাও উৰ্দ্ধগামী নহয়। উঠোঁতে-বহোঁতে বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ। মই আত্মাই আদিৰ পৰা অন্তলৈকে গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰৰ বিষয়ে গম পাব। যদিও তোমালোক ইয়াত বহি আছে, বুদ্ধিত মূলবতনৰ স্মৃতি আছে। সেয়া হৈছে প্ৰিয় শান্তিৰ ঘৰ (চুইট চাইলেক্স হোম), নিৰ্বাণধাম, শান্তি (চাইলেক্স) ধাম, য’ত আত্মাসকল থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত তৎক্ষণাত আহি যায়, অন্য কোনেও নাজানে। লাগিলে যিমানেই শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ি-শুনি নাথাকক, লাভ একোৱেই নাই। সেই সকলোবোৰ হয় অৱৰোহণ কলাত। তোমালোকে এতিয়া আৰোহণ কৰি আছে। উভতি যাবলৈ নিজেই তৈয়াৰ কৰি আছে। এই পুৰণা কাপোৰ ত্যাগ কৰি আমি ঘৰলৈ যাব লাগে। আনন্দিত হৈ থাকা নহয়! ঘৰলৈ যাবলৈ আধাকল্প ভক্তি কৰিছা। চিৰি তললৈ নামিহে গ’লা। এতিয়া বাবাই আমাক সহজকৈ বুজায়। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। বাবা ভগৱানে আমাক পঢ়ায় - এইটো আনন্দ বহুত থকা উচিত। পিতাই সন্মুখত পঢ়াই আছে। পিতা যিজন সকলোৰে পিতা, তেওঁ আমাক পুনৰাই পঢ়াই আছে। অনেক বাৰ পঢ়াইছে। তোমালোকে যেতিয়া চক্ৰ লগাই পূৰা কৰা তেতিয়া পিতা পুনৰ আহে। এই সময়ত তোমালোক হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। তোমালোক বিষ্ণু পুৰীৰ দেৱতা হ’বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। জগতত অন্য কোনেও এই স্তান দিব নোৱাৰে। শিৱবাবাই আমাক পঢ়াই আছে, এইটো আনন্দ কিমান থকা উচিত। সন্তানসকলে জানে এই শাস্ত্ৰ আদি সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ, এইবোৰ সংগতিৰ বাবে নহয়। ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰীও লাগে নহয় জানো। অনেক সামগ্ৰী আছে। পিতাই কয় - ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক অৱনমিত হৈ আহিছা। কিমান দুৱাৰে দুৱাৰে হাবাখুৰি খায়। এতিয়া তোমালোক শান্ত হৈ বহি আছে। তোমালোকৰ হাবাখুৰি থোৱা সকলো বন্ধ হৈ গ’ল। এইটো জানা যে বাকী অলপ সময় আছে, আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ পিতাই সেইটো মাৰ্গেই দেখুৱাই আছে। তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা পুনৰ সতোপ্ৰধান সৃষ্টিত আহি ৰাজত্ব কৰিবা। এইটো মাৰ্গ কল্পই কল্পই অনেক বাৰ পিতাই দেখুৱাইছে। আকৌ নিজৰ অৱস্থাকো চাব লাগে, বিদ্যার্থীয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজক বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন কৰি তোলে নহয় জানো। পঢ়াৰো ৰেজিষ্টাৰ থাকে আৰু চাল-চলনৰো ৰেজিষ্টাৰ থাকে।

ইয়াত তোমালোকেও দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। নিতৌ নিজৰ খতিয়ান ৰাখিলে বহুত উল্লিখিত হ'ব- আজি গোটেই দিনটোত কোনো আসুৰিক কামতো নকৰিলোঁ? আমিহে দেৱতা হ'ব লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ সন্মুখত ৰাখি থোৱা আছে। কিমান সৰল চিত্ৰ। ওপৰত শিৱবাবা আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে তেন্তে নিশ্চয় সংগমত ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী থাকিব নহয় জানো। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত। ব্ৰাহ্মণসকল থাকে সংগমত। কলিযুগত থাকে শূদ্ৰ বৰ্ণৰ সকল। বিৰাট ৰূপো বুদ্ধিত ধাৰণ কৰা। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ টিকনি (আটাইতকৈ উচ্চ), পুনৰ দেৱতা হ'মগৈ। পিতাই দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ব্ৰাহ্মণসকলক পঢ়াই আছে। গতিকে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে, ইমান মিঠা হ'ব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে। যেনেকৈ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কিবা নহয় কিবা কাম কৰা হয়, তেনেকৈ ইয়াতো যন্ত্ৰৰ সেৱা কৰিব লাগে। কাৰোবাৰ বেমাৰ হ'লে, সেৱা নকৰিলে তেতিয়া অন্যেই তেওঁৰ সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ বেমাৰ হ'ল, শৰীৰ ত্যাগ কৰি দিয়ে, তোমালোক দুখী হোৱাৰ বা কন্দাৰ কোনো কাৰণ নাই। তোমালোকেতো একেবাৰে শান্তিত বাবাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। কোনো আৰাজ কৰিব নালাগে। তেওঁলোকেতো শ্মশানলৈ লৈ গ'লে তেতিয়া আৰাজ কৰি যায় "ৰাম নাম সংগী"। তোমালোকে একো কৰিব নালাগে। তোমালোক শান্তিৰে বিশ্বত জয় লাভ কৰা। তেওঁলোকৰ হৈছে বিজ্ঞান, তোমালোকৰ হৈছে শান্তি।

তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান আৰু বিজ্ঞানৰো যথার্থ অৰ্থ জানা। জ্ঞান হৈছে বোধ আৰু বিজ্ঞান হৈছে সকলো পাহৰি যোৱা, জ্ঞানৰো সিপাৰে। গতিকে জ্ঞানো আছে, বিজ্ঞানো আছে। আত্মাই জানে আমি শান্তিধামৰ নিবাসী আকৌ জ্ঞানো আছে। ৰূপ আৰু বসন্ত (জ্ঞান আৰু যোগ; বিজ্ঞান)। বাবাও ৰূপ-বসন্ত হয় নহয় জানো। ৰূপো হয় আৰু তেওঁৰ গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানো আছে। তেওঁলোকে "বিজ্ঞান ভৱন" নাম ৰাখিছে। অৰ্থ একোৱেই বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা এই সময়ত বিজ্ঞানৰ পৰা দুখো হয় আৰু সুখো হয়। তাত সুখেই সুখ। ইয়াত হৈছে অল্পকালৰ সুখ। বাকীতো দুখেই দুখ। ঘৰত মনুষ্য কিমান দুখী হৈ থাকে। এনেকৈ ভাবে যে মৰিলেই এই দুখৰ সৃষ্টিৰ পৰা মুক্ত হ'ম। তোমালোক সন্তানসকলেতো জানা বাবাৰ আগমন হৈছে আমাক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ। কিমান গদগদ (আনন্দত বিহ্বল) হ'ব লাগে। কল্পই কল্পই বাবাই আমাক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ আহে। গতিকে এনেহেন পিতাৰ মতত চলিব লাগে নহয় জানো।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিবা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। আমি ভাই-ভনী হওঁ, এয়া হৈছে মৰমৰ সম্বন্ধ। অন্য কোনো দৃষ্টি যাব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকৰে বেমাৰ নিজা নিজা, সেই অনুসৰি ৰায়ো দি থাকে। সোধে বাবা এনেকুৱা এনেকুৱা অৱস্থা হয়, এইটো অৱস্থাত কি কৰোঁ? বাবাই বুজায় - ভাই-ভনীৰ দৃষ্টি বেয়া হ'ব নালাগে। কোনো কাজিয়া আদি যাতে নহয়। মইতো তোমালোক আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ, নহয় জানো। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা কৈ আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা শিৱবাবাৰ সন্তান হ'ল, সাধাৰণ শৰীৰতে আহে। বিষ্ণুতো হৈছে সত্যযুগৰ। পিতাই কয় - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি নতুন সৃষ্টি ৰচিবলৈ আহিছোঁ। বাবাই সোধে - তোমালোক বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বানে? হয় বাবা, কিয় নহ'ম। হয়, এই ক্ষেত্ৰত পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব। এইটোতো কঠিন হয়। হেৰ', তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা, তোমালোক পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰানে? লাজ নালাগেনে? লৌকিক পিতায়ো বুজায় নহয় - লেতেৰা কাম নকৰিবা। এই বিকাৰৰ বাবেই বিঘ্ন আহে। আৰম্ভণিৰ পৰা ইয়াক কেন্দ্ৰ কৰিয়ে বিবাদ চলি আহিছে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, ইয়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। মই আহিছোঁ পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। তোমালোক সন্তানসকলে শুদ্ধ-অশুদ্ধ, ভাল-বেয়া বিচাৰ কৰাৰ বুদ্ধি পাইছা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। স্বৰ্গবাসীসকলৰ দৈৱীগুণ আছে, নৰকবাসীসকলৰ অৱগুণ আছে। এতিয়া হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য, এইটোও কোনেও বুজি নাপায়। ৰাৱণক প্ৰতি বছৰে দাহ কৰে। শত্ৰু হয় নহয় জানো। দাহ কৰিয়ে আহি থাকে। বুজি নাপায় যে এওঁ কোন হয়?

আমি সকলো ৰাৱণৰ ৰাজ্যৰ নহওঁ জানো, তেন্তে নিশ্চয় আমি অসুৰ হ'লোঁ। কিন্তু নিজক কোনেও অসুৰ বুলি নাভাবে। বহুতে কয় যে এয়া ৰাক্ষসৰ ৰাজ্য। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা। কিন্তু ইমানখিনিও বোধ নাই। পিতাই বহি বুজায় – ৰাম ৰাজ্য বেলেগ হয়, ৰাৱণ ৰাজ্য বেলেগ হয়। এতিয়া তোমালোক সৰ্বগুণ সম্পন্ন হৈ আছা। পিতাই কয় - মোৰ ভক্তসকলক জ্ঞান শুনোৱা, যিসকলে মন্দিৰলৈ গৈ দেৱতাসকলৰ পূজা কৰে। বাকী এনেকুৱা লোকসকলৰ বাবে মগজ খটুৱাব নালাগে। মন্দিৰত তোমালোকে অনেক ভক্ত পাবা। নাড়ীও চাব লাগে। চিকিৎসকে চায়েই তৎক্ষণাত্ কৈ দিব পাৰে যে এওঁৰ কি বেমাৰ হৈছে। দিল্লীত এজন 'অজমলখান' নামৰ বৈদ্য প্ৰসিদ্ধ আছিল। পিতাইতো তোমালোকক 21 জন্মৰ কাৰণে সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান, সম্পত্তিৱান কৰি তোলে। ইয়াততো হয়ৈই সকলো ৰোগী, অসুস্থ। তাততো কেতিয়াও ৰোগ নহয়। তোমালোক সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান, সৰ্বদা সম্পত্তিৱান হোৱাগৈ। তোমালোকে নিজৰ যোগবলেৰে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি লোৱা। তোমালোকক এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই কেতিয়াও প্ৰবঞ্চনা কৰিব নোৱাৰে। বাবাই বুজাইছে যে স্মৃতিত ভালদৰে থাকা, দেহী-অভিমানী হৈ থাকা তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই প্ৰবঞ্চনা নকৰিব। ইয়াতেই তোমালোকে বিকাৰৰ ওপৰত জয় লাভ কৰা। তাত কুদৃষ্টি নাথাকে। ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। সেয়া হয়ৈই অহিংসক দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম। যুদ্ধ আদিৰ কোনো কথা নাই। এই যুদ্ধও অন্তিমত লাগিব, ইয়াৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ মুকলি হ'ব। পাছত কেতিয়াও যুদ্ধ নালাগেই। যন্ত্ৰও এয়া অন্তিমৰ হয়। পুনৰ আধাকল্প কোনো যন্ত্ৰ নহ'বই। ইয়াত গোটেই মলিনতা স্বাহা হৈ যায়। এই যন্ত্ৰৰ পৰাই বিনাশ জ্বালা নিৰ্গত হৈছে, সকলো পৰিস্কাৰ হৈ যাব। আকৌ তোমালোক সন্তানসকলক সাক্ষাৎকাৰো কৰোৱা হৈছে, তাৰ আমৰ ৰস আদিও বহুত সুস্বাদু আৰু অতি উত্তম হয়। সেই ৰাজ্যৰ এতিয়া তোমালোকে স্থাপনা কৰি আছা তেন্তে কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত।

তোমালোকৰ নামো হৈছে শিৱ শক্তি ভাৰত মাতা। শিৱৰ পৰা তোমালোকে শক্তি লোৱা কেৱল স্মৃতিৰে। হাবাখুৰি খোৱাৰ কোনো কথা নাই। তেওঁলোকে ভাবে যিসকলে ভক্তি নকৰে তেওঁলোক নাস্তিক। তোমালোকে কোৱা - যিসকলে পিতা আৰু ৰচনাক নাজানে তেওঁলোক নাস্তিক, তোমালোক এতিয়া আস্তিক হৈছা। ত্ৰিকালদৰ্শীও হৈছা। তিনিও লোক, তিনিও কালক জানি গ'লা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে পিতাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰিছে। এতিয়া তোমালোক সেয়া হোৱা। এই সকলোবোৰ কথা পিতাইহে বুজায়। শিৱবাবাই নিজেই কয় যে মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি বুজাওঁ। নহ'লেতো মই নিৰাকাবে কেনেকৈ বুজাম। প্ৰেৰণাৰে জানো পঢ়োৱা হয়? পঢ়াবলৈতো মুখ লাগে নহয় জানো। গো-মুখতো এওঁ হয় নহয় জানো। এওঁ বৰ মা হয়, মনুষ্য মাতা। পিতাই কয় - মই এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজাওঁ, যুক্তি শুনাওঁ। ইয়াত আশীৰ্বাদৰ কোন কথা নাই। নিৰ্দেশনা মতে চলিব লাগে। শ্ৰীমত পোৱা যায়। কৃপাৰ কথা নাই। সন্তানসকলে কয় - বাবা বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ, কৃপা কৰা। হেৰ', স্মৰণ কৰাতো তোমালোকৰ কাম। মই কি কৃপা কৰিম। মোৰ বাবেতো সকলোৱে সন্তান। যদি কৃপা কৰোঁ তেন্তে সকলোৱে সিংহাসনত বহি যাব। পদতো পঢ়া অনুসৰি পাব। পঢ়িবতো তোমালোকে লাগে নহয় জানো। পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। অতি মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পতিত আত্মা উভতি যাব নোৱাৰে। পিতাই কয় - যিমানে তোমালোকে স্মৰণ কৰিবা সিমানে স্মৰণ কৰি কৰি পবিত্ৰ হৈ যাবাগৈ। পাৱন আত্মা ইয়াত থাকিব নোৱাৰিব। পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়াতো নতুন শৰীৰ লাগে। পবিত্ৰ আত্মাই অপবিত্ৰ শৰীৰ পাব, এইটো নিয়ম নাই। সন্ন্যাসীও বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়। এই দেৱতাসকল বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম নহয় যে আকৌ সন্ন্যাস কৰিবলগীয়া হ'ব। এওঁলোকতো উদ্ভ হৈ গ'ল নহয় জানো। সঁচা সঁচা মহাত্মা এইসকল হয় যি সদায় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। তাত ৰাৱণ ৰাজ্য নাই। হয়ৈই সতোপ্ৰধান ৰামৰাজ্য। বাস্তৱত ৰাম বুলিও ক'ব নালাগে। শিৱবাবা হয় নহয়। ইয়াক কোৱা হয় "ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ"। ৰুদ্ৰ বা শিৱ এজনেই হয়। কৃষ্ণৰতো নাম নাই। শিৱবাবা আহি জ্ঞান শুনায় তেওঁলোকে আকৌ ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ ৰচিলে তেতিয়া মাটিৰ লিংগ আৰু শালগ্ৰাম সাজে। পূজা কৰি পুনৰ ভাঙি দিয়ে। যেনেকৈ বাবাই দেৱীসকলৰ উদাহৰণ দিয়ে। দেৱীসকলক সজাই খুৱাই-বুৱাই পূজা কৰি আকৌ ডুবাই দিয়ে।

তেনেকৈ শিৱবাবা আৰু শালগ্ৰামৰ বহুত প্ৰেমেৰে আৰু শুদ্ধিৰে পূজা কৰি পুনৰ শেষ কৰি দিয়ে। এয়া হৈছে গোটেই ভক্তিৰ বিস্তাৰ। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - যিমানে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা সিমানে আনন্দিত হৈ থাকিবা। ৰাতি নিতৌ নিজৰ খতিয়ান চাব লাগে। কোনো ভুলতো নকৰিলোঁ? নিজৰ কাণত ধৰিব লাগে - বাবা আজি মোৰ দ্বাৰা এইটো ভুল হ'ল, ক্ষমা কৰিবা। বাবাই কয় - সঁচা কথা লিখিলে তেতিয়া আধা পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পিতাতো বহি আছে নহয় জানো। নিজৰ কল্যাণ কৰিব বিচৰা যদি শ্ৰীমতত চলা। খতিয়ান ৰাখিলে বহুত উল্লতি হ'ব। খৰচতো একোৱেই নাই। উচ্চ পদ পাবলৈ হ'লে মন-বাণী-কৰ্মৰে কাকো দুখ দিব নালাগে। কোনোবাই কিবা ক'লে শুনিও নুশুনাৰ দৰে কৰিব লাগে। এইটো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। পিতা আহেই তোমালোক সন্তানসকলৰ দুখ দূৰ কৰি সদাকালৰ বাবে সুখ দিবলৈ। গতিকে সন্তানসকলো এনেকুৱা হ'ব লাগে। মন্দিৰবোৰত সকলোতকৈ ভাল সেৱা হ'ব। তাত ধাৰ্মিক মনৰ লোক তোমালোকে বহুত পাবা। প্ৰদৰ্শনীলৈ বহুত আহে। প্ৰজেক্টৰৰ দ্বাৰাও প্ৰদৰ্শনী মেলাত ভাল সেৱা হয়। মেলাত খৰচ হয় তেন্তে নিশ্চয় লাভো হয় নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই শুদ্ধ-অশুদ্ধক বুজি পোৱাৰ বুদ্ধি দিছে, সেই বুদ্ধিৰ আধাৰত দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে, কাকো দুখ দিব নালাগে, পৰস্পৰ ভাই-ভনীৰ সঁচা মৰম থাকক, কেতিয়াও কুদৃষ্টি যাব নালাগে।

(2) পিতাৰ প্ৰতিটো নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলি ভালদৰে পঢ়ি নিজৰ ওপৰত নিজেই কৃপা কৰিব লাগে। নিজৰ উল্লতিৰ বাবে খতিয়ান ৰাখিব লাগে, কোনোবাই দুখদায়ক কথা ক'লে তেতিয়া শুনিও নুশুনাৰ দৰে কৰিব লাগে।

বৰদান: সৰ্ব সন্ম্বন্ধৰ অনুভৱ এজন পিতাৰ পৰা কৰোঁতা অথক আৰু বিঘ্ন বিনাশক হোৱা যিসকল সন্তানৰ সৰ্ব সন্ম্বন্ধ এজন পিতাৰ লগত আছে তেওঁলোকৰ অন্য সকলো সন্ম্বন্ধ নিমিত্ত মাত্ৰ অনুভৱ হ'ব, তেওঁলোক সদায় আনন্দত নাচি থাকোঁতা হ'ব, কেতিয়াও ভাগৰ অনুভৱ নকৰিব, অথক হ'ব। পিতা আৰু সেৱা এইটো নিচাতে মগন হৈ থাকিব। বিঘ্নৰ কাৰণে থমকি ৰোৱাৰ সলনি সদায় বিঘ্ন বিনাশক হ'ব। সৰ্ব সন্ম্বন্ধৰ অনুভূতি এজন পিতাৰ সৈতে হোৱাৰ কাৰণে 'ডবল লাইট' হৈ থাকিব, কোনো বোজা নাথাকিব। সকলো ওজৰ-আপত্তি সমাপ্ত হ'ব। সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ অনুভৱ হ'ব। সহজযোগী হ'ব।

শ্লোগান: সংকল্পতো কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হোৱা অৰ্থাৎ বিশ্বাসঘাতক হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!